

Varró Dániel

Köszöntő a Magyar Nyelv Napja alkalmából

Most, hogy itt ér a reggel Füreden,
kétórás út sajdítja ülepem,
s köszöntőt mondok némiképp feszengve,
te jutsz nekem, Faludy György, eszembe,
ki illedelmen nem sokat agyalva
annyi verset költöttél át magyarra,
ki nem voltál se szívbajos, se háklis,
nevén nevezted Villon valagát is,
ki hú nem voltál formához, csak elvhez,
s a magyar nyelvhez.

Magyar nyelv! Ó, te szökkenő szavú
kifogyhatatlan rím-bőségszaru!
Melyik nyelven lehet még máma, így ni,
nem fércmű-rémű rímes verset írni?
Lapozhatja a rím��ótárt az angol,
versében használt, ósdi rím, mi landol,
erőlködhet, hogy rímeljen a norvég,
csak kiürült rímektől kong a sorvég,
a svéd, a sváb, a lett is tehetetlen,
csak a magyar nyelv zsákja feneketlen.

Ó, mely nyelv merne versenyezni véled?
Mi úgy is vers, ha prózában beszéled?
Aligha találsz még egy ilyen nyelvet,
min azt olvashatod a kassza mellett
a hexametert benne felfedezve,
hogy „Áfás számla igényét kérjük előre jelezze!”
S olyan nyelv még egy a világba' hol van,
hol bocicsokit vásárolsz a boltban,

s az van papírján ok nélkül, nem okkal,
hogy „tejsokoládé sárgabarack- és kekszdarabokkal”?

Magyar nyelv! Mennyi bűvös rejtelem!
Hány észszerű, de mégis helytelen
igealak, és hány értelmesebb
elmének furcsa, rendhagyó eset!
A fonák helyes, az észszerű téves.
Béni fiam (momentán hároméves)
besétált egyszer egy sötét szobába,
„Papa, nem látok semmit!” ordibálta.
Felkapcsoltam a villanyt, mire ennyit
mondott örömmel: „Most már látok semmit!”
Igaza volt. Mert hát mi tagadás
értelmetlen a kettős tagadás.
Jancsi fiamat (más példára térve)
az igekötők csalták lopva lépre.
Szervízbe kellett a kocsinkat vinni,
mikor elhoztuk, azt kérdezte Jancsi:
„Emlékszel, mikor lerobbant az autónk?
Most felrobbant.” Tök logikus csavar volt
Jancsi részéről (jó eszű gyerek),
az észszerűtlenség viccelte meg.
S van tarsolyában még hány csselfogás
a magyar nyelvnek! Ettől oly csodás.
E véleményt nem csak én osztom ám itt,
kérdézzék meg nyugodtan Kosztolányit ...

Magyar nyelv! Ma a napja van neki,
fel kéne illendően köszönteni.
El is jöttem egészen Füredig,
hogy meghúzzam, te nyelv, a füled itt!
De hát a nyelvnek nincs füle, se farka,
mint az a dalbéli, kicsinyke marha,
olyan fületlen, s épp annyira tarka,
köszönténém, de felrúg készakarva.
Hisz a költő azért költő, hogy költsön,
a nyelv meg azért nyelv, hogy nyelvet öltsön.